

ито бяха донесени в една ракла от Светите земи.

— А тия одежди и златоковани книги, тия светилници, украсени с драгоценни камъни и бисери, тия царковни съдове дарявам на светата българска патриаршия... Сега ще помоля само да бъде оставен сам, за да се предам на молитвите си... Друго вече нищо не желая...

Патриархът се подчини на волята на мъдрия старец.

През нощта свети Сава предаде богу дух.

Когато Иоан Асен научи за смъртта на госта си, в първия миг го облада безкраен гняв, че това му се известява без да е бил предупреден за възвръщането на тежката му болест. Ако бе получил вест навреме, той можеше да стигне поне за погребението. Царят се сбогува набързо с примаса, остава стражи и кочи, за да отведат стареца с всички грижи отново до Бачковския манастир, където той щеше да прекара до Велекден и, придружен от деспот Слав, замина веднага за Търнов. Ала пътя до там бе в лошо време повече от два дни. Зато ва той изпрати напред най-бързите си вончи: да известят на патриарха, че щом светителят не е оставил никакво завещание за мястото на погребението си, тогава редно е да бъде погребан в града Търнов, като бъде положен временно ковчега му в неговия ръкотворен манастир: църквата на Светите и велики 40 мъченици. А на бедните да раздадат много злато в памет на светителя, който бе един от най-обичаните и добри ~~животни~~ приятели на царя.

Когато стигна в Търнов, Иоан Асен се отправи веднага към своята любима църква, коленити пред гроба на светия старец и го обля с горещи сълзи.

Патриарх Иоаким приближи тихо до него, положи ръка на рамото му и пошъпна:

— Утеши се, сине мой... И ти да беше тука, никой не можеше да му помогне. Архиепископът бе простинал тежко, още по пътя за Търнов